

Γιατί μ' αγάπησες

Το ποίημα ανήκει στην ποιητική συλλογή *Οι τρίλιες που σβήνουν*. Δημοσιεύτηκε το 1928, όταν η ποιήτρια νοσηλευόταν με φυματίωση στο νοσοκομείο

Σωτηρία

. Αποτελεί μια έμμεση ερωτική εξομολόγηση προς ένα πρόσωπο που δεν βρίσκεται στη ζωή, πιθανότατα τον ποιητή Κ. Καρυωτάκη, ο οποίος είχε αυτοκτονήσει λίγους μήνες πριν την έκδοση της συλλογής. Το ποίημα εμφανίζει έντονο βιωματικό χαρακτήρα. Το ποίημα εντάσσεται στις λυρικές ελεγείες, λόγω του συγκρατημένου και παραπονεμένου τρόπου έκφρασης, ο οποίος είναι διαποτισμένος από την επίγνωση του επερχόμενου θανάτου και από την αίσθηση της ανικανοποίητης αγάπης. Το ποίημα έχει χαρακτηριστεί ως ύμνος στον έρωτα, αφού η Πολυδούρη μέσα απ' αυτό ομολογεί την καταλυτική δύναμη του έρωτα στη ζωή της και εκφράζει την ευγνωμοσύνη της προς τον χαμένο εραστή της, γιατί έδωσε νόημα στη ζωή της με την αγάπη του. Η χρήση του β' ενικού προσώπου δίνει στο ποίημα τη μορφή μιας ανοιχτής ερωτικής επιστολής προς τον χαμένο εραστή. Η γλώσσα του ποιήματος είναι δημοτική με απλές λέξεις και φράσεις, η οποία διανθίζεται με ορισμένες ποιητικές εκφράσεις (

σαν κρίνο ολάνοιχτο

,
αγάπη πλέρια

,
μου χάρισε η αυγή ρόδα στα χέρια
) . Η έκφραση της Πολυδούρη είναι φυσική και ανεπιτήδευτη με έντονο το θρηνητικό
στοιχείο. Χαρακτηριστικές είναι οι μεταφορές (
με την ψυχή στο βλέμμα
,
στολίστηκα το υπέρτατο
της ύπαρξής μου στέμμα, ωραίες που βασίλεψες, κ' έτσι γλυκά πεθαίνω), οι παρομοιώσεις (
σαν κρίνο ολάνοιχτο
,
ως όνειρο
) και το λογοτεχνικό σχήμα της
αναδίπλωσης
(με την επανάληψη του πρώτου και τελευταίου στίχου της κάθε στροφής) που τονίζει την
ένταση του ερωτικού της συναισθήματος και βοηθά στη μουσικότητα των στίχων. Μετρικά
το ποίημα αποτελείται από πεντάστιχες στροφές με ιαμβικούς προπαροξύτονους
δωδεκασύλλαβους στίχους (1
ος
, 3
ος
και 5
ος
στίχος κάθε στροφής) και ιαμβικούς παροξύτονους επτασύλλαβους στίχους (2
ος
και 4
ος
στίχος κάθε στροφής.)

Σύντομη απόδοση του περιεχομένου

Η ποιήτρια εξομολογείται στον αγαπημένο της, ο οποίος δεν βρίσκεται πια στη ζωή, ότι η
αγάπη του υπήρξε γι' αυτή η μοναδική πηγή της ποιητικής της έμπνευσης. Επειδή κάποτε
την φίλησε, αισθάνεται όμορφη και κρατά στην ψυχή της ακόμα την παλιά ερωτική
συγκίνηση. Επειδή τα μάτια του την κοίταξαν κάποτε με αγάπη, νιώθει πως καταξιώθηκε η
ύπαρξή της. Θυμάται τον τρόπο που την κοίταζε, με θαυμασμό και αγάπη. Αυτή η
φαινομενικά ασήμαντη στιγμή δεν μπορεί να φύγει απ' το μυαλό της. Νιώθει ότι γεννήθηκε
γιατί εκείνος την αγάπησε και γι' αυτό νιώθει ολοκληρωμένη. Έζησε για να πλουτίσει τα
όνειρά του και τώρα που σιγά σιγά πεθαίνει, ακόμα και ο θάνατος της φαίνεται γλυκός,

μόνο γιατί την αγάπησε.

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες
στα περασμένα χρόνια.
Και σε ήλιο, σε καλοκαιριού προμάντεμα
και σε βροχή, σε χιόνια,
δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες.

Μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου
μια νύχτα και με φίλησες στο στόμα,
μόνο γι' αυτό είμαι ωραία σαν κρίνο ολάνοιχτο
κ' έχω ένα ρίγος στην ψυχή μου ακόμα,
μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου.

Μόνο γιατί τα μάτια σου με κύτταξαν
με την ψυχή στο βλέμμα,
περήφανα στολίστηκα το υπέρτατο
της ύπαρξής μου στέμμα,
μόνο γιατί τα μάτια σου με κύτταξαν.

Μόνο γιατί όπως πέρναα με καμάρωσες
και στη ματιά σου να περνάη
είδα τη λυγερή σκιά μου, ως όνειρο
να παίζει, να πονάη,
μόνο γιατί όπως πέρναα με καμάρωσες.

Γιατί δισταχτικά σα να με φώναξες
και μου άπλωσες τα χέρια
κ' είχες μέσα στα μάτια σου το θάμπωμα
- μια αγάπη πλέρια,
γιατί δισταχτικά σα να με φώναξες.

Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε
γι' αυτό έμεινεν ωραίο το πέρασμά μου.
Σα να μ' ακολουθούσες όπου πήγαινα,
σα να περνούσες κάπου εκεί σιμά μου.
Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε.

Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα,
γι' αυτό η ζωή μου εδόθη.

Μαρία Πολυδούρη, "Μόνο γιατί μ' αγάπησες..."

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 20 Οκτώβριος 2010 11:29

Στην άχαρη ζωή την ανεκπλήρωτη
μένα η ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.

Μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου
μου χάρισε η αυγή ρόδα στα χέρια.
Για να φωτίσω μια στιγμή το δρόμο σου
μου γέμισε τα μάτια η νύχτα αστέρια,
μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου.

Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες
έζησα, να πληθαίνω
τα ονείρατά σου, ωραίες που βασίλεψες
κ' έτσι γλυκά πεθαίνω
μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες.

[Πηγή](#) . Εδώ θα βρείτε και σύντομο βιογραφικό της ποιήτριας.

Ο Κ. Καρυωτάκης

[Βιογραφικό Σημείωμα](#) Απότο ΕΚΕΒΙ

[Μια προσπάθεια συνταιριάσματος στιγμών της ζωής της ποιήτριας με στίχους της, που φαίνονται σαν να είναι οι απόηχοί τους.](#)

[Μια ερμηνευτική προσέγγιση του ποιήματος](#)

[Βίντεο με σκηνές από τη σειρά της κρατικής τηλεόρασης , "Κ.Καρυωτάκης"](#)

Ακούστε τρεις διαφορετικές εκτελέσεις του ποιήματος

Αρβανιτάκη Ελευθερία

Μάγδα Πένσου

Πόπη Αστεριάδη

Ποια σας άρεσε περισσότερο; Γιατί:

Μαρία Πολυδούρη, "Μόνο γιατί μ' αγάπησες... "

της Μαρίκας Θωμαδάκη, Αν. Καθηγήτριας Πανεπιστημίου Αθηνών

Η συνάντηση της Πολυδούρη με τον Κώστα Καρυωτάκη οδηγεί τα ποιητικά βήματα της νεαρής υπαλλήλου της Νομαρχίας και φοιτήτριας της Νομικής Αθηνών, σε περιοχές όπου διατρίβει το απόλυτο ιδανικό. Η ψυχή της ποιήτριας δίνεται ολοκληρωτικά στο απόλυτο πάθος και στην αναζήτηση διόδων που θα παγίωναν την ένταξη του "ιδανικού αυτόχειρα" στη Ζωή. Το πλήρες δόσιμο στον αγώνα για τη ζωοφόρο ένωσή της με τον πεισιθάνατο ποιητή, θα χαρίσει στην Πολυδούρη μεταθανάτια είσοδο στον κύκλο των χαμένων ποιητών, στην άχρηστη ίσως δόξα της μη επίσημης "ερωμένης" του Καρυωτάκη, που επιλέγει τελικώς το θάνατο. Όλα συμβαίνουν πολύ γρήγορα. Ο, τι πρόλαβαν να ζήσουν δεν ήταν παρά το σύντομο ανοιγόκλειμα στις γρίλιες του χρόνου:

Για να φωτίσω μια στιγμή το δρόμο σου

μου γέμισε τα μάτια η νύχτα αστέρια...

Κι ύστερα σκοτάδι. Η Μαρία βιώνει ολομόναχη την τραγική κλιμάκωση της εξόδου από τα εγκόσμια, του αγαπημένου της πρώτα και της δικής της μετά:

Σα να μ' ακολουθούσες όπου πήγαινα

σα να περνούσες κάπου εκεί σιμά μου.

Η ποίησή της που λικνίζεται στους ρυθμούς της Ζωής, εμβολιάζεται βαθμιαία από υλικό θάνατο. Το 1925 η Πολυδούρη προσπαθεί να βρει στο Παρίσι καινούριο φως, μια νέα ίσως

Μαρία Πολυδούρη, "Μόνο γιατί μ' αγάπησες... "

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 20 Οκτώβριος 2010 11:29

υπόσταση για την ποίησή της. Όμως, το τραγούδι της "κολλάει" απελπιστικά και αμετάκλητα στην παραφορά που γνώρισε κοντά στον Καρυωτάκη: Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες...

Μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου

μια νύχτα και με φίλησες στο στόμα...

Η Πολυδούρη βυθίζεται στο Χρόνο, τον ουδετεροποιεί και τον εξουδετερώνει ανάγοντας το παρελθόν σε σήμερα, ένα σήμερα που τη βρίσκει στη "Σωτηρία" άρρωστη από φυματίωση και φτωχή... Τώρα θα συναντήσει επιτέλους τον μεγάλο απόντα. Η ύπαρξή της εκπληρώθηκε πλέρια στην Αγάπη:

Στην άχαρη ζωή την ανεκπλήρωτη

μένα η ζωή πληρώθη...

Στην ύστατη ώρα η Πολυδούρη, υπερήφανη και πάντα μόνη, μοιάζει να ευγνωμονεί την τρομερή αρρώστια που την αποδεσμεύει λυτρωτικά από τις γήινες μορφές, που της ανοίγει την πόρτα του απόλυτου. Στην τελευταία "επωδό" του τραγουδιού της, ο αναγνώστης κοινωνεί το πάθος μιας άρτια βιωθείσας αγάπης:

Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες

έζησα, να πληθαίνω

τα ονειράτά σου, ωραίες που βασίλεψες

Μαρία Πολυδούρη, "Μόνο γιατί μ' αγάπησες..."

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 20 Οκτώβριος 2010 11:29

κι έτσι γλυκά πεθαίνω...

Η βιωματική ποίηση της Μαρίας Πολυδούρη αντανakλά, ως ένα βαθμό, τη "νεορομαντική σχολή", που αναπτύσσεται στον αστερισμό του μεσοπολέμου, περιόδου αναζητήσεως πολιτικής ισορροπίας στην Ελλάδα. Μικρασιατική καταστροφή, εθνική κρίση, οικονομικό χάος, κοινωνική ρευστότητα, συνθέτουν μία βασική υπαρξιακή αβεβαιότητα. Η ποίηση και, κυρίως, το βίωμα που την τροφοδοτεί, δέχονται το εξωτερικό ερέθισμα και το μετουσιώνουν σε λογοτέχνημα. Αυτό θα συμβαίνει όσο υπάρχουν άνθρωποι...

Ίσως πρέπει μόνο να επανατοποθετήσουμε τη θεματική στα καθ' ημάς. Στο τραγούδι της Πολυδούρη ίσως να ταιριάζει σήμερα (γιατί όχι;) μια "απάντηση" σαν αυτή που δίνει η λαϊκή φωνή του Μητροπάνου:

"Μη μ' αγαπάς, χαλάς την πιάτσα".

Γιατί, ίσως πράγματι στις μέρες μας,

"στην Αθήνα η αγάπη δεν πουλά...".

[Πηγή](#)

Ερωτήσεις για μια ερμηνευτική προσέγγιση του ποιήματος

1. Η ποίηση της Πολυδούρη χαρακτηρίζεται από έναν πρωτογενή λυρισμό. τα ποιήματά της έχουν περιεχόμενο βιωματικό και προσωπικό. Έχουν λόγο ύπαρξης μόνο όταν απευθύνονται σε ένα εσύ, διάχυτο σε όλο το ποίημα. Να αναφέρετε στοιχεία του ποιήματος, που δικαιολογούν τις παραπάνω διαπιστώσεις.

2. Στα ποιήματα της Μαρίας Πολυδούρη είναι διάχυτο το αίσθημα της μελαγχολίας. Ποια είναι, σύμφωνα με το συγκεκριμένο ποίημα, η αιτία της θλίψης της ποιήτριας;

3. Όλα τα ρήματα του ποιήματος βρίσκονται σε χρόνο αόριστο. Ποια είναι η λειτουργία αυτού του χρόνου στο ποίημα;

4. Πώς λειτουργεί στο ποίημα η επανάληψη της λέξης «μόνο»;

5. Ο πρώτος στίχος κάθε στροφής επαναλαμβάνεται στο τέλος της. Ποιος είναι ο ρόλος αυτής της επανάληψης;

6. Πώς αντιλαμβάνεστε το νόημα των παρακάτω στίχων;

Δεν τραγουδώ, παρά γιατί μ' αγάπησες
στα περασμένα χρόνια.

Και σε ήλιο, σε καλοκαιριού προμάντεμα
και σε βροχή, σε χιόνια,

δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες. 7. Η λέξη «ωραίος» επαναλαμβάνεται συχνά στο ποίημα, ιδιαίτερα στην τελευταία στροφή. Ποια νομίζετε ότι είναι η σημασία της;

8. Ο έρωτας φαίνεται να εξαγνίζει την ποιήτρια και να καταξιώνει τη ζωή και την τέχνη της. Να σχολιάσετε τους στίχους στους οποίους επαληθεύεται αυτή η διαπίστωση.

Ερωτήσεις Γενικής Θεώρησης

1. Θα μπορούσε, κατά τη γνώμη σας, ο έρωτας να «μεταμορφώσει» τη ζωή και το χαρακτήρα ενός ατόμου, στο βαθμό που φαίνεται στο ποίημα;

2. Ποια είναι η λειτουργία του δευτέρου προσώπου, στο οποίο βρίσκονται τα ρήματα του ποιήματος;

3. Με ποιους εκφραστικούς τρόπους απεικονίζεται στο ποίημα η ένταση του ερωτικού συναισθήματος; 4. Να αναζητήσετε ποιήματα με θέμα τον έρωτα και να τα παρουσιάσετε στην τάξη, εστιάζοντας στον τρόπο έκφρασης του συναισθήματος αυτού στα συγκεκριμένα ποιήματα.

Παράλληλα Κείμενα

Μυρτιώ τισσα

Σ' αγαπώ

Σ' αγαπώ δεν μπορώ

τίποτ' άλλο να πω

πιο βαθύ, πιο απλό,

πιο μεγάλο!

Μπρος στα πόδια σου εδώ

Με λαχτάρα σκορπώ

Τον πολύφυλλο ανθό
Της ζωής μου.
Ω μελίσσι μου, πιες
απ' αυτόν τις γλυκές,
τις αγνές ευωδιές
της ψυχής μου!
Τα δυο χέρια μου-να!
στα προσφέρω δετά,
για να γείρεις γλυκά
το κεφάλι,
κ' η καρδιά μου σκιρτά
κι όλη ζήλεια ζητά
να σου γίνει ως αυτά προσκεφάλι!
Και για στρώμα καλέ,
πάρε όλην εμέ-
σβήσ' τη φλόγα σε με
της φωτιάς σου,
ενώ δίπλα σου εγώ
τη ζωή θ' αγρικώ*
να κυλάει στο ρυθμό
της καρδιάς σου! ...
Σ' αγαπώ δεν μπορώ
τίποτ' άλλο να πω
πιο βαθύ, πιο απλό,
πιο μεγάλο!

*νιώθω

Ε. Μπράουνινγκ, Σονέτο XLIII, Απ? τα Πορτογαλεζικά

Πώς σ? αγαπώ; Τους τρόπους ας μετρήσω.
Σ? αγαπώ στο βάθος, πλάτος και ύψος
που η ψυχή μου δύναται να φτάσει, σαν ψάχνει αόρατη
να βρει το τέλος του Είναι και της Χάρης της ιδανικής.
Σ? αγαπώ στο επίπεδο της ταπεινότερης
καθημερινής ανάγκης, κάτω απ? τον ήλιο ή του κεριού
το φως.
Σ? αγαπώ ελεύθερα, όπως παλεύουν οι άντρες
για το Δίκιο.
Σ? αγαπώ αγνά, όπως απεχθάνονται τον Έπαινο.
Σ? αγαπώ με το πάθος που έντυνα
παλιά τις λύπες μου και με την πίστη
των παιδικών μου χρόνων.
Σ? αγαπώ με μίαν αγάπη που νόμιζα πως έχασα

μαζί με τους χαμένους μου αγίους ? σ' αγαπώ
με την ανάσα,
τα χαμόγελα, τα δάκρυα όλης της ζωής μου! ? και αν
ο Θεός ορίσει,
θα σ' αγαπώ περισσότερο μετά το θάνατο.

Οδυσσέας Ελύτης *από μονόγραμμα* , Ίκαρος 1972

Έτσι μιλώ για σένα και για μέν

Επειδή σ' αγαπώ και στην αγάπη ξέρω
Να μπαίνω σαν Πανσέληνος
Από παντού, για το μικρό το πόδι σου μέσ' στ' αχανή
σεντόνια
Να μαδάω γιασεμιά - κι έχω τη δύναμη
Αποκοιμισμένη, να φυσώ να σε πηγαίνω
Μέσ' από φεγγερά περάσματα και κρυφές της θάλασσας
στοές
Υπνωτισμένα δέντρα με αράχνες που ασημίζουνε
Ακουστά σ' έχουν τα κύματα
Πώς χαϊδεύεις, πώς φιλάς
Πώς λες ψιθυριστά το "τί" και το "έ"
Τριγύρω στο λαιμό στον όρμο
Πάντα εμείς το φως κι η σκιά
Πάντα εσύ τ' αστεράκι και πάντα εγώ το σκοτεινό
πλεούμενο
Πάντα εσύ το λιμάνι κι εγώ το φανάρι το δεξιά
Το βρεμένο μουράγιο και η λάμψη επάνω στα κουπιά
Ψηλά στο σπίτι με τις κληματίδες
Τα δετά τριαντάφυλλα, το νερό που κρυώνει
Πάντα εσύ το πέτρινο άγαλμα και πάντα εγώ η σκιά
που μεγαλώνει
Το γερτό παντζούρι εσύ, ο αέρας που το ανοίγει εγώ
Επειδή σ' αγαπώ και σ' αγαπώ
Πάντα εσύ το νόμισμα κι εγώ η λατρεία που το
εξαργυρώνει:
Τόσο η νύχτα, τόσο η βοή στον άνεμο
Τόσο η στάλα στον αέρα, τόσο η σιγαλιά
Τριγύρω η θάλασσα η δεσποτική
Καμάρα τ' ουρανού με τ' άστρα
Τόσο η ελάχιστή σου αναπνοή
Που πια δεν έχω τίποτε άλλο
Μέσ' στους τέσσερεις τοίχους, το ταβάνι, το πάτωμα

Μαρία Πολυδούρη, "Μόνο γιατί μ' αγάπησες... "

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 20 Οκτώβριος 2010 11:29

Να φωνάζω από σένα και να με χτυπά η φωνή μου
Να μυρίζω από σένα και ν' αγριεύουν οι άνθρωποι
Επειδή το αδοκίμαστο και το απ' αλλού φερμένο
Δεν τ' αντέχουν οι άνθρωποι κι είναι νωρίς, μ' ακούς
Είναι νωρίς ακόμη μέσ' στον κόσμο αυτόν αγάπη μου
Να μιλώ για σένα και για μένα.

Εγραψαν για την Πολυδούρη:

"Τα αισθήματα επίσης είναι γνωστά, μάλλον ένα και μόνο αίσθημα: ο έρωτας και μάλιστα ο πιο γνήσια γυναικείος αισθηματικός έρωτας με τις αποχρώσεις της μελαγχολίας, νοσταλγίας, περιπάθειας, τρυφερότητας, θανάσιμης απελπισίας (?) Ο έρωτας από αισθηματική πληρότητα ξεπερνάει τον ίδιο το χώρο του αισθηματισμού και γίνεται δύναμη, που μεταμορφώνει την ύπαρξη, μέσα στο λαμπρό φως μιας μυστικής γέννησης" (Γιώργος Θέμελης)

"Είναι λυρική και όχι μόνον υπό την γραμματολογικήν έννοιαν" (Τέλλος Αγρας) "

"Η Πολυδούρη έχει κατά βάθος κάτι το δαιμονικά ανυποχώρητο. Παρόμοια με τον Καρυωτάκη, θηρεύει κι εκείνη με τον τρόπο της το απόλυτο, που γίνεται μάλιστα στην περίπτωση της πιο τελεσίδικα ανέφικτο, καθώς ο ασίγαστος ερωτισμός της τη σπρώχνει τελικά να το εντοπίσει στη μορφή του αυτόχειρα ποιητή, όταν ο θάνατος τον είχε κάνει απλησίαστο, ώσπου δεν της μένει πια παρά "στου έρωτα την άγρια καταιγίδα να ιδεί να μετρηθούν γι' αυτήν θάνατος και ζωή". (Κώστας Στεργιόπουλος)

"Η λυτρωτική λειτουργία της ποίησης βοηθά την Πολυδούρη να βρει διέξοδο στο εκρηκτικό πάθος της, που εκδηλώνεται σε δύο άξονες, τον έρωτα και το θάνατο. Η ρομαντική της φύση την κάνει να αντιφάσκει, να αιωρείται ανάμεσα στη δίψα της για τον έρωτα και την ένταση της ζωής και νοσηρό, τραγικό προαίσθημα του θανάτου. Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για αντίφαση, η μεταφυσική βεβαιότητα ότι ο θάνατος πλησιάζει επιταχύνει και εντατικοποιεί τους ρυθμούς της ζωής, ώστε να ικανοποιηθεί η άπληστη ανάγκη για έρωτα" (Γ. Χατζίνης).

"Τα ποιήματά της παρουσιάζουν μια εικόνα ατημελησίας. Φθαρμένα υλικά, κοινότοπες εικόνες, κοινόχρηστες λέξεις, φλύαροι πλατειασμοί, αισθηματολογία, μελοδραματισμός, ελλιπής γλωσσική και στιχουργική επεξεργασία, τετριμμένη θεματολογία. Αυτό που διασώζει την ποίησή της είναι η γνησιότητα του πάθους της, που οδηγεί κάποιες φορές σε δραματικές κορυφώσεις ανεπανάληπτες, και η μουσικότητα του στίχου που αποδίδει τις συναισθηματικές μεταπτώσεις. Είναι η βάση της κατά τ ?άλλα ορμεμφυτικής και ανοργάνωτης ποιητικής της." (Κ. Στεργιόπουλος).

"Η Μαρία Πολυδούρη υπήρξε γνήσιο παιδί των ιστορικών και αισθητικών παραμέτρων της εποχής της. Η στενή σχέση αλληλεπίδρασης, έως και ταύτισης, ζωής και έργου είναι θεμελιώδης αρχή των νεορομαντικών. Η σύνδεση ζωής και έργου κατά τη διαδικασία της ποιητικής σύνθεσης ήταν αυτονόητη για την Πολυδούρη." (elogos.gr)

"Οι στίχοι της είν' ατημέλητοι και τους διακρίνει μελαγχολία, ρέμβη και διάθεση για φυγή." (Έλλη Αλεξίου)

"Δuo βιβλία που περιέχουν περισσότερο θάνατο από σελίδες... Έτσι όπως μας έρχονται από την ολοκληρωτική της νύχτα, έχουν την υποβλητικότητα ενός μεγάλου θρήνου." (Ουράνης)